

[Damsgaard.]

formåen. Vi kan ikke få opfyldt alle vore ønsker på én gang, selv om de er nok så velbegrundede. Vi må udsætte nogle af dem og beslutte os til, hvilke af de gode ønsker vi vil have opfyldt i år, hvilke der må vente til næste år, og hvilke der må skydes endnu længere ud. Vi bliver ikke rigere af at forsøge at nå alt for meget med det samme. Sådan burde det jo også være for statens vedkommende. Men det er somme tider, som om det her kniber mere med at holde styr på og overblik over ønsker og formåen — at sætte stævne efter evne.

Det er jo dette, der slår igennem — og må slå igennem — på budgettets anden side, skattesiden. Her siger den højtærede finansminister, at regeringen vil fastholde uændrede skattesatser for det kommende år, uanset at disse satser i det kommende år skal anvendes på de i almindelighed højere indkomster, befolkningen har haft i år fremfor sidste år. Hvad det betyder, fremgår også af den højtærede finansministers fremsættelsestale. Går man nemlig ud fra, at befolkningens indkomster er steget med en 7-8 pct., så vil de direkte skatter i kraft af progressionen og de faste fradrag stige med 12-13 pct. eller godt halvanden gang så stærkt.

Ser vi i øvrigt på den højtærede finansministers skøn over forbrugsafgifterne, er det jo bemærkelsesværdigt, at der her kun regnes med en stigning på 3 pct. Nu er jeg naturligvis helt klar over, at der er en vis tradition for på denne post at skønne så absolut i underkanten af det faktiske. Men denne post er jo samtidig udtryk for, hvordan den højtærede minister bedømmer udviklingen i befolkningens forbrugsmuligheder i det kommende år.

Man kan selvfølgelig sige, at dette skøn ingenlunde fastlægger, hvad staten faktisk vil få ind fra disse afgifter. Derfor kan den højtærede minister naturligvis have en interesse i, at dette tal ikke kommer til at se for drabeligt ud ved denne lejlighed; men dette tal er dog meget væsentligt for en drøftelse af statens behov for direkte skatter. Jo mindre den højtærede minister kan få afgiftsprovenuet til at syne, jo større behov for direkte skatter vil han kunne påberåbe sig. Venstre kan ikke acceptere, at udtrykket „forsigtighed“ alene skal gå

på, at staten i hvert fald får nok. Vi har også brug for forsigtighed i den henseende, at staten ikke tager mere fra borgerne end fornødent, for også til den side er der jo en risiko for meget uheldige samfundsøkonomiske virkninger.

Det er i denne forbindelse, jeg må pege på, at vi trænger til en virkelig skattereform. Det er ikke for mig afgørende at sætte datoer på dens enkelte led. Det væsentlige er, at vi snarest kommer i gang med den nødvendige reform af hele vort skattesystem. Det kan da ikke være et mål i sig selv at begrænse befolkningens forbrugsmuligheder og velstand. Målet må dog være at lægge forholdene sådan til rette, at produktionsudviklingen kan give reelt indhold til de størst mulige løn- og indkomststigninger for hele befolkningen. Men skal det ske, så er det også nødvendigt, at vi udformer hele vort skattesystem sådan, at det ikke unødigt straffer initiativ, arbejdsomhed og privat opsparing. For det er jo — når det kommer til stykket — disse faktorer hos den enkelte, som skal bringe os større produktion, større velstand og bedre kår i fremtiden. Der findes ingen anden vej til virkelig fremgang for hele befolkningen.

Det er også ud af en sådan velstandsfremgang og det dermed følgende større beskatningsgrundlag, vi skal få mulighed for gradvis at løse alle de meget store opgaver, som trænger sig på inden for det offentlige område — og vel at mærke uden at drive rovdrift på de kræfter, jeg nævnte før, på den enkeltes arbejdslyst, initiativ og opsparingsvilje. Og det mangler så afgjort ikke på mange og store opgaver, som i de forløbne år er ladt uløste tilbage, hverken inden for uddannelsen, de sociale områder, trafikken, boligen o. s. v. o. s. v. Vi må jo heller ikke glemme, at erhvervene har deres meget store opgaver, og det kan ikke hjælpe, at det offentlige til stadighed tager først af de knappe investeringsmuligheder, der er til rådighed — der skal også skabes arbejdspladser og gode arbejdspladser, hvis vi skal klare os og sikre beskæftigelse og udkomme for alle i de kommende år.

Af finanslovens mange enkeltigheder har jeg lyst til at kommentere ganske få.

Arbejdet med bygningen af den store vestkysthavn ved Hanstholm skrider godt frem, og det er vi meget tilfreds med oppe i Thi-